

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ.

Ἡ παιδική μᾶς ἡλικία
 εἶνε τοῦ βίου ἡ χαρά.
 Ἐν τῇ ἀθώῃ μας καρδίᾳ
 Θεὸν ἢ ὄψις ἢ ἀγία
 Ἄντανεκλάει ἰλαρά.

Χαίρει, γελᾷ ὁ κόσμος ὅλος·
 καὶ ἡ καρδία μας παλμούς
 γλυκεῖς αἰσθάνεται, καὶ ὁ θόλος
 τοῦ οὐρανοῦ ἀκτινοβόλος
 πρὸς τοὺς μικροὺς μας ὀφθαλμούς.

Τὴν χλόην τρώγει τὸ ἄρνιον
 ἔστην παιδιάδα καὶ σκιρτᾷ.
 Καὶ ἡμεῖς ἐδῶ εἰς τὸ σχολεῖον
 Τὸ νέκταρ πίνομεν τὸ θεῖον,
 μαθήματα τ' ἀγαπητά.

Καὶ χαίρομεν καὶ μὲ γλυκεῖαν
 μᾶς βλέπει' ἀγάπην ὁ Θεός.
 Κοσμεῖ μὲ χάριν οὐρανίαν
 τὸ πνεῦμα μας καὶ τὴν καρδίαν·
 λοιπὸν ὁ ποῦς μας στερεός

Πρὸς τὴν Παιδείαν νὰ βαδίζῃ
 καὶ ἡ χάριςσα τῆς χεῖρ
 μὲ τ' ἄνθη τῆς θᾶ μᾶς στολίζῃ,
 καὶ τὴν ζωὴν μας θ' ἀγλαίζῃ
 ὁ φωτοβόλος τῆς ἀστῆρ.

Σ. Κ. Α.